

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Čtení: J 14, 8 – 14

Text: **Text: Mt 8,1–4** *Když sestoupil z hory, šly za ním velké zástupy. Tu k němu přistoupil malomocný, padl před ním na zem a řekl: "Pane, chceš-li, můžeš mě očistit." On vztláhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čist.“ A hned byl očistěn od svého malomocenství. Tu mu Ježíš pravil: „Ne abys o tom někomu říkal! Ale jdi, ukaž se kněžím a obětuj dar, který Mojžíš přikázal - jim na svědectví."*

Bratři a sestry, v této chvíli kázání skončilo. Tedy to Ježíšovo. Jsme v textu tam, kde Ježíš právě dokončil své známé kázání na hoře. Zastihujeme jej ve chvíli, kdy z hory už sestupuje, kdy schází ze své pomyslné kazatelny. A že měl krásné kázání! O tom, že jsme blahoslavení, o tom, že jsme solí země a světlem světa... a jak to Ježíš pěkně řekl o tom milování nepřátel, že? Nebo, to bylo taky dobré, jak říkal, že si nemáme dělat starosti o živobytí. I modlitbu Páně nás naučil. Nebo hezké bylo, jak tam použil to přirovnání ke dvěma stavitelům, jak jsme se smáli tomu bláznovi, co stavil dům na písku. Ježíš hezky káže. Proto také jdou za ním velké zástupy, jakoby ho ani nechtěli nikdy propustit. Ale Ježíš nezůstane stále nahoře. Kázání skončilo a on sestupuje dolů. A tam, dole, pod horou... ale to snad né, malomocný! Kde ten se tu vzal?! Proč nám kazí ten hezký dojem! Malomocní přece nemohou volně chodit mezi nás, zdravé lidmi. Mají být v karanténě, mají své izolované osady, svoje leprosária, aby nenakazili ostatní. Jsou vyobcováni ze společenství Božího lidu. A nejde tu jen o hygienické důvody, jde také o ty duchovní. Malomocenství bylo vždycky v Izraeli pokládáno za Boží trest. Tedy za něco, co si člověk zavinil sám a teď spravedlivě trpí a má trpět. Každý svého štěstí strůjcem!

Malomocenství je zlá nemoc. Působí ošklivé znetvořeniny končetin i obličeje. Pohled na takto postiženého člověka je odpudivý. Občas můžeme někde vidět obrázky lidí, takto postižených. Ještě, že jsou to jen obrázky. Ještě, že je to někde hodně daleko, na jiné straně zeměkoule, někde v Africe. Podle obecného mínění v zemích, které jsou hospodářsky i politicky zaostalé, kde se bojuje o moc, v zemích nepokojných, kde je bezvládní, nebo kde vládou vojenské junty /chunty/. Bývá to země, která není schopná si sama se sebou poradit. Země závislá na cizí pomoci. Je to nemocná společnost a není moci, která by tu dala věci do pořádku. Ale není třeba znát zeměpis. Klidně můžeme napsat Země s velkým „Z“. Celá Země sténá - Země malomocná, Země znetvořená.

Malomocný v evangelijním příběhu se prosebně obrací na Ježíše s otázkou: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ Otázka nezní, zda Ježíš může, ale zda chce. Bratři a sestry, má Ježíš chtít pomoci? Co bychom mu radili? Chtěli bychom to my? Nemáme za to, že si má každý pomoci sám jak umí? Má smysl pomáhat lidem, kteří jen natahují ruku, ale když jim nabídnete sousto, nejsou ani schopni si ho podat do úst? A je jedno, zda to jsou Afričané, bezdomovci, nezaměstnaní, drogově závislí či jinak sociálně vyloučení lidé. Což o to, my lidé jsme schopni si navzájem pomáhat. Jestliže chceme, můžeme. Peněz na pomoc je ve světě dostatek. Pouze nejsou tam, kde mají být. Bezmoc světa nespočívá ani tak v neschopnosti pomoci, ale v neochotě. Proto otázka nezní, zda můžeš, ale zda chceš.

Co když Ježíš pomoci malomocnému nechce? Jestlipak také nesdílí ten pohled zákoníků a farizeů, že malomocenství je zasloužený Boží trest a ten se musí prostě vytrpět? Co mu Ježíš na jeho otázku řekne? Ježíšova odpověď je totiž pro malomocného zároveň odpovědí, jak se k jeho utrpení staví Bůh sám. V příběhu je to naznačeno tím, že malomocný vzdává Ježíšovi přímo božskou poctu padnutím na zem a oslovením: Kyrie. Pane. Ale tak to je skoro vždycky. Lidé hledají Pána Boha v nás, v jeho vyznavačích. Vidí ho ve světle našich skutků. Všichni, kdo jsou v nějakém utrpení, si udělají obrázek o Bohu podle toho, jak se k nim chovají ti, kteří víru v Boha vyznávají. A Ježíš jako Boží Syn reprezentuje Boha mezi lidmi v první řadě. Jeho posláním je zvěstovat lidem, co si o nich Bůh myslí. Ježíš to před chvílí řekl v kázání a nyní následuje neméně důležitá část svědectví – jeho skutky. Potvrdí to, co říkal na hoře?

Bratři a sestry, tentýž úkol mají i všichni Kristovi následovníci, jeho učedníci, tedy my křesťané. Zvěstovat lidem, co si o nich myslí Bůh a jak se staví k lidskému utrpení. O Ježíšovi platí, že naprosto věrně reprezentoval svého nebeského Otce, tak že mohl dokonce říci: „Kdo vidí mne, vidí Otce. ... a také řekl: „Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky!“ Ježíš konal skutky svého Otce. A těmi skutky vyjadřoval, jaký je Bůh. Že Bůh „nalomenou třtinu nedolomí a knot doutnajících neuhasi“. A svým učedníkům Ježíš říká: „Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím a ještě větší, neboť já jdu k Otci.“ A tak i my, bratři a sestry, jsme pověřeni, abychom konali skutky nebeského Otce. I my je můžeme činit. Někdo namítne: „Ale my nemáme takovou moc, jakou měl Ježíš!“ Milí přátelé, ani Ježíš neuzdravil všechny lidi na celém světě, ale jen ty, kteří byli právě okolo něj. Po nás se nechce, abychom spasili svět, ale abychom pomohli těm, kterým zrovna pomoci můžeme. Každý podle toho, co je v jeho silách. Proto Ježíš řekl, že můžeme činit ještě větší skutky než on, protože jeho působení zde ve světě v lidském těle mělo své omezení, protože tu byl jen na krátký čas na malém kousku země, a pak odešel k Otci. Ale církve Kristova je dnes po celém světě a smí konat Boží skutky už po dva tisíce let, všude, kam dosáhne.

Ježíš k malomocnému vztáhl ruku a nejprve se jej dotkl. Dotkl se infekčního malomocného, který byl vyobcován ze společnosti a jehož vzhled nebyl nikterak lákavý. Už jen toto gesto muselo na malomocného mocně zapůsobit. A pak přišla očekávaná Ježíšova odpověď: „Chci, buď čist.“ A hned byl očištěn od svého malomocenství. To znamenalo v prvé řadě očištění kultické, vrácení zapuzeného člověka zpět do společnosti, ale samozřejmě také dar tělesného zdraví.

To je, bratři a sestry to, co potřebujeme jako církve dělat také. Vracet lidi do společenství. Lidi zavržené navracet do Božího lidu. Přiznejme si, že církve v České republice se velké popularity netěší. A teď si možná někdo řekne: Výborně, takové charitativní jednání, alespoň to dovedou lidé ocenit a církvi by to jistě pomohlo získat zpět ztracenou důvěryhodnost a společenskou prestiž. Jen, kdyby bylo církve víc vidět, jen kdyby se takové dobročinnosti dostalo větší publicity, kdyby se to dalo do novin a televize, aby se aspoň trochu vylepšil obraz církve v očích světa.

Tak tady pozor! Ježíš zcela kategoricky praví: „Ne, abys někomu o tom říkal!“ Copak Ježíš nestojí o popularitu? Inu, nestojí. On neuzdravil malomocného proto, aby tím získal politické body. Zní to banálně, ale Ježíš malomocného uzdravil prostě proto, aby byl zdrav.

Přesto se neubráníme dojmu, že v tom textu je něco nelogického. Ježíš si tam jakoby protířečí. Říká uzdravenému, aby o tom nikomu neříkal. A vzápětí ho posílá ke knězi, aby obětoval dar podle Mojžíšova zákona a aby ho kněz podle Mojžíšova zákona prohlásil za zdravého. Ale jak to udělat, když přitom nemá o svém uzdravení mluvit?

Snad i v tom je Ježíšův záměr. Za uzdraveného má v tomto případě mluvit beze slov sama skutečnost uzdravení. Svědectví má vydávat skutek sám. Kněží, kteří dbali na dodržování Mojžíšova zákona, možná ani nepamatovali, že by se kdy vůbec toto Mojžíšovo ustanovení uplatnilo v praxi. Byl to čistě teoretický paragraf zákona, který pamatoval na všechny případy, ale kdo kdy slyšel, že by se takový zázrak skutečně stal? S tím nikdo nepočítal. Takové věci jsou sice v Písmu předpověděny, ale to přece patří až tomu mesiášskému věku. Až přijde Mesiáš, tak budou slepí vidět, hluchí slyšet, chromí chodit a také malomocní budou očišťováni. Toto Izaiášovo proroctví muselo kněze napadnout, když se mu malomocný přišel ukázat, že je zdrav. Patně tentýž kněz, který asi nedlouho předtím prohlásil malomocného za nečistého a obřadně jej vyobcovaal z Božího lidu, nyní musí, chce-li dostát Mojžíšovu zákonu, oficiálně vyhlásit – ano, ten dosud jen teoretický případ právě nastal, malomocný byl očištěn a musí být přijat do společenství Božího lidu. Stal se zázrak, což znamená, že mesiášský věk je tu a Mesiáš tu někde musí být. To je jasné svědectví tohoto případu. Ale Mesiáš sám to nikde na žádný transparent psát nebude. Na to musí přijít každý sám. Je tu znamení, jsou tu skutky Boží, a teď se k tomu, člověče, zpřímá postav, zaujmi k tomu osobní postoj, vyjádři se k tomu a případně z toho vyvoď důsledky pro svůj život. Ale musí to být tvé rozhodnutí. To za tebe Mesiáš neudělá.

Bratři a sestry, jsou ve světě vidět skutky Boží? Mám za to, že cokoli dobrého uděláme pro toho nejmenšího z maličkých, je Božím skutkem a znamením, které slouží ostatním na svědectví. Ale nemusíme to přitom ani halasně vytrubovat do světa, dokonce to ani nemusíme sami vědět. Vždyť všude tam, kde se hladoví nasycují, kde se žíznivým dostává vody, tam, kde se ujímáme pocestných, kde oblékáme nahé, navštěvujeme nemocné a uvězněné, tam, aniž si to kolikrát uvědomujeme, se zjevuje a uskutečňuje přicházející království Boží. Tam se vydává svědectví, že je tu Mesiáš, který přišel, aby spasil, co zahynulo.

Modlitba: *Pane Ježíši, ty ses ujímal slabých a nemocných. Dej, ať se ani my neodvracíme od lidské bídy a bolesti. I my chceme všechny zubožené očistit od pomluvy, že si za to mohou sami. Amen.*